

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLEA, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

TONGEREN, DEN 18 FEBRUARI.

NIEUWJAARSGIFTEN

aan Z. H. Plus IX.

8^e LUST.

Bedrag der vorige lijst	fr. 4093,85
Ontvangen op het bureau van den Postrijder:	
Liste de Gors-op-Leeuw	57,50
Een onbekende	2,00
Lauw. (Tweede storting) Isidore Van Marsenille	2,00
» » Arnold Hermans	2,00
Een onbekende van Herderen	4,00
—	
Ontvangen door de tusschenkomst van M. den deken:	
Paroisse Notre-Dame	
M. Vandebosch, chapelain d'Orvée	25,00
Les congréganistes de Marie Immaculée	70,00
Total, fr. 4256,35	

LIJST VAN GORS-OP-LEEUV.

M. le baron G. de Woelmont, fr. 20,00. J.-L. Mommen, pastoor, 15,00. Chrétien Rubens, 4,00. Chrétien Van den Born, 5,00. J.-H. Mensing, 1,00. De v^o Vanormelingen, 2,00. J.-J. Claes, 5,00. Au Roi Pie IX, Pontife infailible, anonyme, 2,00. Heilige Vader, uwen zegen, een onbekende, 4,00. Gertrude Geelen, 1,00. Heilige Vader, zegen ons huishouden, M. C. Briers, 1,50.

De personen die nog verlangen deel te nemen aan het werk der Nieuwjaarsgiften worden verzocht ons hunne giften zonder uitsluiting te doen toekomen, omdat de lijsten weldra zullen moeten gesloten worden.

Men meldt uit Rome:

Waarlijk, ik begin te gelooven, dat de door de Joden van Rome verwachte verlosser op de aarde gekomen is in den persoon van prins Humbert van Savoye. Het is een Jood, die hem bij het uitstappen van den trein, ontvangen heeft. Het is een Jood, de heer Aletri, die hem met den prins Doria bij zijne intrede in de receptiezaal van den spoorweg verwelkomt heeft. Het gansche Ghetto. (het Jodenkwartier te Rome) geheel voltallig, verdrong zich op den weg van het station naar het Quirinaal. Eergisteren, bij de gala voorstelling in het Apollotheater, heb ik al de voorname Joden opgemerkt. Eindelijk ontmoet ik in de stad, sedert de komst van dien bevrijder, niet dan in sabbathskleeren gedoste Joden, die al de demonstratiën en ovatiën vormen, waarvan de regeeringsgezinde bladen iederen dag met zooveel ophef gewag maken. Ik behoeft u niet te zeggen, daar gij het reeds weet, dat al de demonstratiën, al het vreugdegejuich betaald

EEN UITSTAPJE

IN

HET JURA-GEBERGTE.

(Vervolg.)

« Het is toch al een zeer zondeling man, » sprak Johan, ontvredend het hoofd schuddende. « Wie is hij? Kent gij hem? »
« Ik? . . . In het geheel niet! »
« Hij noemde u toch bij uw voornaam? »
« Dat is wat moois! Ik heb een christennam. »
« Gij gaat toch antwoord? »
« Wel zeker! Wanneer men mij roept, bekommer ik mij weinig om den naam, dien men mij geeft; ik kom. Maar gij, ik heb gemeend, dat gij hem kent? »
« Ik heb hem van mijn geheele leven van daag voor het eerst gezien en gesproken. . . . Hij heeft mij met ik weet niet welke geschiedenis zoo bezig gehouden, dat ik vergeten heb te eten. »
« Hoe is het mogelijk! »
« Ik spreek de zuivere waarheid. Hoe veel ben ik u schuldig? »
« Vijf francs, mijnheer. »
« Vijf francs en niets gegeten te hebben! . . . Dat is wat veel. . . »
« Dan hadt gij maar moeten eten, » hernam de waardin van de Pauw, haar gelaat niet langer tot een glimlach plooiende.
« Maar in die som van vijf francs is zeker het maal van dien man berekend? »
« Natuurlijk! »
« Mooi! maar ik behoeft toch zijne vertering niet te betalen? . . . »
« Moet gij zijne vertering niet betalen? . . . »
« Neen, » was de jongman op het punt van te antwoorden, maar hij, bedacht zich bij het zien van de dreigende houding der hospita van de

worden en gisteren is een godsdienstig blad in beslag genomen, dewijl het het huis aangevoelen had, waar de gelduitdeelingen plaats hadden. Heb nog slechts eenige dagen geduld, en wanneer men zal uitscheiden met de toememende geestdrift te betalen, zullen rondom het rijtuig der prinses de *accidenti* van het Romeinsche volk een aanvang nemen.

Alle weldenkende lieden ergeren zich aan het gedrag van dat vorstelijke echtpaar, dat feest komt vieren in het Quirinaal en de onbeschaamdheid hebben, man en vrouw, zich aan die loggia van het paleis te vertoonen, van hetwelk sedert drie eeuwen de verkiezing van den nieuwen Paus werd bekend gemaakt. Die *priestervrindler* verzoekt mij met zijn vader Victor Emmanuel. Deze is ten minste in den nacht te Rome gekomen, heeft het des avonds weder verlaten; hij heeft niet in het Quirinaal durven slapen, en toen hij zich aan de dimonstrandi heeft moeten vertoonen, is hij voor een raam van het paleis verschenen. Men kon het den armen voorstaan, dat hij zich schaamde over hetgeen men hem deed doen, en als hij schuldig is, besefte hij ten minste zijne misdaden. En de goddelijke barmhartigheid zal hem nog kunnen treffen. Maar helaas! er is niets meer te verwachten van zijn zoon; de Cavour heeft hem doen opvoeden om te Rome te regeeren en hij bezit al de voor zulk eene rol vereischte hoedanigheden.

Tweede correspondentie:

Humbert en Margaretha hebben den 29 januari de Mis bijgewoond tot groote stichting van de revolutionaren; maar daar geen een Romeinsch priester het H. Misoffer zou hebben willen opdragen voor geëxcommuniceerden, hebben zij een kapellaan van het hof van Florence medegebracht. Het is in eene kerk, grenzende aan het paleis Doria, op het Navoneplein, en waarvan de prins Doria de beschermheer is, dat zij die Mis bijgewoond hebben. Prins Doria heeft hen zelf de kerk binnengeleid. »

De revolutionaire pers tracht het aantal der dames te vermeerderen, die zich op de partijen van Prins Humbert te Rome vertoonden. Het gebezigde middel is uiterst schrander; men somt de titels op, welke iemand draagt en maakt daarvan evenveel verschillende personen. Zoo meldde men onlangs: » Op de laatste partij merkten wij op de hertogin Regnano, de hertogin Massimo, de prinses Doria, de

dochter van den graaf van Schrewburg en de schoondochter van den prins Massimo. Die vijf benamingen behooren nu aan een en denzelfden persoon. Donna Vincenza Cesarini verkeert in het zelfde geval als hertogin Cesarini, prinses Santo Croce en hertogin Santa-Fiara. De *Imparziale* geeft de lijsten en bewijst hoe men door dat vernuftige middel van *negen dames er negen en twintig* gemaakt heeft.

Provinciale kiezingen te Bilsen.

Het is den 27 februari, om 10 uren 's morgens, dat de provinciale kiezers van 't kanton Bilsen zich zullen vergaderen om overtegaan tot de kiezing van een lid van den provincialen raad, in vervanging van M. Wiet overleden. Wij vernemen dat M. Hubert Daenen, toegeevende aan het verlangen van talrijke kiezers, de kandidatuur heeft aangenomen. Deze achtbare kandidaat stuurt ons den volgenden brief toe:

Bilsen, den 16 februari 1871.

Mijnheer de Opsteller,

Ik kom u door dezen laten weten dat ik, op verzoek van een groot getal kiezers, de kandidatuur aanneem voor den provincialen raad bij de kiezing die hier den 27 februari zal plaats hebben tot vervanging van M. Wiet, overleden.

Mijne grondbeginselen zijn u bekend, mijnheer de opsteller; gij weet dat ik openhartig toebehoor aan de bewarende gezindheid en dat ik er in alle omstandigheden bewijzen van gegeven heb. Hetgeen ik in 't verleden geweest ben, zal ik in het toekomstige zijn. Indien de stemmingen mijner medeburgers mij gunstig zijn, zal ik trachten zorgvuldig hunne belangen te verdedigen.

Aanvaard enz.

H. DAENEN.

Militie-raad.

De militie raad voor de lichting van 1871, zal zijne eerste sessie houden op het stadhuis te Tongeren den 10, 11, 13 en 14 maart; de tweede den 27, 28 en 29 dezelfde maand en de derde den 5 april. De zittingen zullen alle dagen om 9 uren 's morgens geopend worden.

Koepokinenting.

De *Moniteur* van vrijdag 10 februari, bevat, in zijn niet officieel gedeelte, de volgende nota:

Een omzendbrief, onder dagteekening van

Na zijne bril opgezet te hebben, las de eenvoudige man, zoo goed en zoo kwaad als het ging, het volgende:

« Eindelijk ben ik gezond en wel bij oom aangekomen. Wees niet bekommerd of ongerust over mij; ik ben in een goed huis, bij allerbeste vrienden. Maar welk een tal van avonturen, eer ik hier was! »

« Menig wetenschappelijk man heeft tot in de haarkleinste bijzonderheden roizen verhaald, veel minder belangwekkend dan de mijne dreigt te worden. Rekent er echter op, dat er een dag zal aanbreeken, waarop ik zelf aan het publiek mijne indrukken zal mededeelen, en, als ik mij niet bedrieg, zullen zij allerbelangrijkst zijn. »

« Niet dat ik buitengewoon veel geleerdheid bezit; vroeger hield ik mij daarvan overtuigd, maar de ondervinding heeft mij het tegendeel daarvan bewezen. Ja, nu erken ik de juistheid van het spreekwoord: *Op elken leeftijd kan men nog leeren*. Daaruit vloeit derhalve de noodzakelijkheid voor mij voort om den tijd mijner studien goed te besteden. Dit is een goed een prikkel als elke andere. »

« Gij kunt dus hieruit met mij besluiten hoe nuttig en van pas mijn uitstapje is en hoezeer wij ons moeten verheugen over de aanleiding, die mij daartoe genoopt heeft. »

« Alles is evenwel niet rooskleurig op een reisje en als men er ondervinding bij opdoet, komt deze soms zeer duur te staan. Hoewel men een dood eerlijk man zijn moegekau het gebeuren dat men u bij den kraag vat en voor een dief aanziet; ik voor mij weet daarvan mede te spreken. »

« Het was tegen den avond; zweetende en blazende, besteeg ik een bergpad, boven hetwelk de huizen van het dorp op een vlak bijeenstaan. Een groep pijnboomen, sombar als spookgedaanten, die des nachts in het gebergte rondzwerven, ritselede links en rechts van mij aan den weg. »

« Patseling hoor ik kreton. »

den 3 dezer maand, door den minister van binnenlandsche zaken aan de heeren gouverneurs der provinciën gericht, roept de aandacht der ambtenaren op de maatregelen van voorzorg, door de Akademie van geneskunde aanbevolen, om de voortzetting te keer te gaan der pokken welke thans in verscheidene onzer provinciën heerschen.

De maatregelen zijn opgesomd in de volgende nota door de Akademie, in hare zitting van den 28 januari opgemaakt:

« De koninklijke Belgische Akademie van geneskunde maakt het zich ten plicht, de aandacht van het Staatsbestuur en der bevolking op de volgende verklaringen in te roepen:

« 1. De koepokstof is het behoedmiddel tegen de pokken, onverschillig of zij rechtstreeks van de vaars come of op een kind genomen zijn.

« 2. Het zijn de niet de eerste groote kinderen, welke de eerste slachtoffers zijn der ziekte en de verspreiding ervan begunstigen.

« Het is dus de plicht der ouders de koepokinenting hunner kinderen te doen bewerkstelligen voor den ouderdom van vier maanden, in gewone tijden; wanneer de pokken als besmettelijke ziekte heerschen, dient de inenting zoo spoedig mogelijk na de geboorte gedaan te worden.

« 3. Het strenge jaargetijde is geen beletsel voor eene doeltreffende en onschadelijke inenting, welke volmaakt in den winter kan gelukken en geene ongelegenheden veroorzaakt.

« Het wezenlijke, en men mag gerust zeggen het eenige gevaar, bestaat in de kinderen verscheidene maanden na hunne geboorte, in de middelpunten de besmettelijke ziekte, zonder beveligende inenting te laten.

« Het is noodzakelijk dat de kinderen op den bepaalden dag vertoond worden aan den geneesheer, die de pokken gezet heeft, opdat deze:

« A. Den goeden uitval of de mislukking der inenting kunne vaststellen; in het eerste geval, een bewijschrift kunne afgeven en in het tweede geval eene nieuwe inenting bewerken; »

« B. De ouders kunnen onderrichten over de zorgen aan het kind te besteden, gedurende den uitslag, volgens de teekenen van elk bijzonder geval; »

« C. De puisten kunnen openen en des noods reinigen, iets wat zeer dikwijls nuttig en nooit voor het kind schadelijk is. »

« 5. De herinentingen zijn volstrekt noodzakelijk om geheel en al van de besmetting vrij te blijven. Zij zijn volstrekt zonder gevaar en nuttig op elken leeftijd. Eene eerste mistukke herinenting moet geen beletsel zijn om na eenige tijd, eene tweede te beproeven. Zij kunnen zonder zwaarigheid aangewend worden terwijl besmettelijke ziekte heerscht. Wat meer zegt, het is bewezen dat de pokinentingen onder opgegehoopte bevolkingen, dikwijls eene begunnende besmetting hebben tegegehouden. Men

« Verrast blijf ik stilstaan, bevende mijne oogen gericht houdende naar de zijde, waar het geschreeuw zich had doen hooren. In hetzelfde oogenblik springt er een man over het langs den zoom van den weg staande hek en rent mij in zijn dulle vaart zoo woest op het lijf, dat ik in het stof buitel. »

« Met gekneusde ledematen sta ik op, mijne kleederen afstoftende en den lomperet verwerschende, toen een tweede kerel over de omheining komt springen en mij bij den kraag vat. »

« Men moge er van denken wat men wil, maar is het niet aangenaam languit op de keien gesmeten te worden, nog minder aangenaam is het zich als een dief behandeld te zien. Als ik tusschen twee dergelijke genietingen moest kiezen, is mijne keuze niet twijfelachtig. Hier evenwel was mij geene keuze gelaten en smaakte ik het dubbele genot. »

« De zware en gespierde hand, die mij zoo onzacht heeft aangevat, schudt mij op geweldige wijze, ondanks mijne pogingen om mij te onttrekken aan eene behandeling zoo weinig strookende met mijne neigingen. »

« Eindelijk houdt die vreeselijke man op, zonder mij evenwel los te laten. Ik was vuurrood en gloeiend van gramschap. »

« — Ellendige dief! » grauwde hij mij toe, terwijl hij mij met meer aandacht en blijkbaar verbazing beschouwde. »

« — Mijnheer! . . . »

« — Op uwe jaren reeds zoo verdorven! »

« — Mijnheer! . . . »

« — Van roof en diefstal te leven. . . »

« — Ik ben geen. . . »

« — Wees maar gerust! bedenk nacht zult gij ergens slapen, waar gij uwe gelijken zult vinden. »

« En mij voor zich uit duwende, voert hij mij naar een plomp, leelijk huis achter de pijnboomgroep, waarvan de openstaande ramen ons dreigend schenen aan te staren. »